

עין משפט
גר מצוה

כא א ב ג ח ט י
מחל' שותפין ה' ג
סמג עשין פנ טושי' חית
ס' קני טעין ה'
כב ד ה ו ז ח ט י
אישות ה' א סמג
עשין מח טושי' אהיע
סמג לו טעין טו:
כג י ו יא יב יג יד
טושי' שס טעין ח:

תוספות רי"ד

(תחל) שור חמר זה מחמם האחרון
טוטל מנה וטולטל אומה שור
זוה חל טוטל מחמם זו חמר חמר שור
אחר שיה מחמם האחרון טוטל מנה
ושלפניו מחמם זו ושנים הראשונים
דניר זכב ואוקיומנא כרבי עקיבא
לדמר שומי יניכו וקיימא לו כרומיה
ותלוקו זה כל לאחל מנעו לסיק
העמדמי דברי רבי כל מנה ומנה כשם
שזו היא חלקוה לפי ההעומי כי היכי
גלח תקשי הלכנא לאחלנא ותו
דכרסין שני נוחלין וי"ד קד.) מוא
רבי אומר אומר אני הבכור טוטל פי
שנים ששנא שהשנינו נכסיו לאחל
מימח אריבן יהוה שטר חזב כבור
טוטל פי שנים יהוה שטר כפר לפי
מעומיו וזה טעם העמיד דבריו כשם
ממח קשה דרבי אדרי הלכן גלחא
לעסמדי הדבר כל זוריו אליבא
להלכנא להיות דברי רבי של מעומי
וכן להבוס שות ויש לחלק דלא מוא
להאי דיש נוחלין דהסם ליכא שום
שעורא אלא כל אחד ים לו חלקו
כרקע זכור ים לו פי שנים כל
טוטל כל שום שחלקו שמעיה אכל הכא
משועבדים לכחובה שכל שלשא מחות
משועבדין לכחובה כעלמ מנה ופכלת
מחמם כמנו לנעלמ שלשא מחות שכל
נכסיו אחרין לנכחובה עד שיהיה
לה כל המנה שלה:

מא' לאו בשבד לרישה ועומד
לשביבה איירי. מנח קוסיא
לדמי דיק ארי: **מא' לאו**
פחתו פש. וקסבר דכשז ללמרה
 ועומד לטניח איירי לטניחא ועומד
 לטניחא קמ' אלז כזי הכי
 נווגא מייר ומינחא דרז המנחא:
הותרו וזי חרתי. שלדנא

השחתתו יוד שאל לא יריר
רוח מועט לאו לא קפידו אלל כל לא
יחיה חמדי לאו לאפוקי עמיקא דכחיה
דוכמי רשעים יולאן עמיקא יומר מ'
לגוינתא שהס ישנים יומר מדל. מ"ר.
דנוד לא אגוד כנור ופשוט שהסנן לך א'
ז"ל אמאי קשיא ליה מנכור ופשוט ליק'
כנכור ופשוט קשיא ליה שאל עמודה וי'
ומשכתרים סל הרבה כסחורה שיש שס
ומשכתר כמה וכמה יומר מן הפשוט וי'
הס פריך כיצד יעשו דמיה און הנכ
הס מכר לאמנע עמיקא אנטל
נשים. לא הוה מלי למקנ' ב' נשים אנ'
אלל השאל שמעי' ליה דהא אין נשנעת
יומ שמעי' נשנעת אלאך שבעה אמלא
יומ שוכר נשנעת לשני ושליש אמלא
כנון שיש רבעיה השמאל דיענין שלל

מי שהיה נשוי פרק עשירי כתובות

ואחזק נטולת לפי מעותיה עד שחפרה כל אחת כחובתה כי זה דין נדק וזהו שאמר רבי אין אני רואה דבריו באלו צבצב דרישא וצבצב דמלישא אבל בסיפא דתקן היו שם שלש מאות של מנה נטולת חמשים ושל מאתיים מנה ושל שלש מאות ששה של זהב לא חלק רבי אלא בין בחפיסה

י"השכר לאמצע אמר
 דשמואל בשור החר
 אבל בשור החרשה ו
 אלפי מעותיו זה נוס
 המנוא :אמר אפילו
 למביחה השכר לאמצע
 לכיס זה מנה זה ב
 מאי לאו בשור החר
 ותויבתא דרבה לא
 החרשה אבל שור ה
 מאי זה נוטל לפי
 מעותיו ארתני סיפא
 ונתעברו זה נוטל לפי
 מעותיו ליפלוג וליתני
 החרשה ועומד החרשי
 ועומד למביחה זה נוט
 לפי מעותיו הכי נמי
 החרשה ועומד החרשי
 ועומד למביחה נע
 בשלו זה בשלו ונת
 מעותיו זה נוטל לפי
 שהטילו לכיס פחת
 חולקין מאי לאו פחת
 הולתרו ממש :אמר ר
 אבואה לו הותירו וזו
 רצונתא: **מתני'** ימ
 וזמת הראשונה קו
 לשלישית ושלישית
 נשבעת לשניה ושני
 הרביעית והרביעית
 כן ננס אומר וכי
 נשבעת :אף היא לא
 יהיו יוצאות כולן בי
 להחברתה אפילו ש
 כותבין בירושלים ש
 כשעה אחת ואין ש
 כשעה: **גמ'** במאי

אלא חילוק המעות שנשני
ואחד יקח חשבון ושמיו
מ"ד ק"ה) מלפני כזמה
שים אלה מוציק אסמרי
א' דאמרי" בפ"ק דבבא בתרא
ע"ה עבד וזהוהו מואה ר"ל
לן מהמניס פשוטי יומים
ע"ה יום אחד והבכור ע"ה יומים
ר"ה כוול פשוט שאין לו שהות
פרש להבי קשיא ליה כבוד ו
פי' שנים אמר עובד לזה יום
ושנשמו אצל ג' כבוד ר"ל
שנים ישיב"ה ש"ה שירי פלוגתא
השונה לשלישית משום שכר נש
לחמיר דהוה חתני דהמפתח
ותקבלה כחובתה שאין חתני
תקבלה כחובתה הוה חתני

השכר לאמלט. חולקין בשוה: שור למרישה. שלקמו בהן שור למרוש ודורשין בו ואין חלקו של זה מועיל בלא חלקו של זה כלום הלכך חולקין בשוה. אבל שור למרישה והשציה כבשר ושחטוהו: זה נוטל לפי מוטויו כו'. שהרי מתחלק לאבדיו. והא דנקט ראשית מקמן

לחרישה רכותא אשמועינן דאש"ר
דמעיקרא דאש"ר דלמילפא כל
נמות לנפשותא דשכח דבשר
ושמטוהו והוא ממחלק לאבדיו יטול
איש לפי מעותיו: לקח **ז' כטל**.
שוררים בריאש במתים: **ז' כטל**.
שוררים כחשים במתה: **ז' כטל** כל
מעוהו. דשור כחוש אין ענדוהו
דומה לשל בריא: **ליטול בדידיה**.
אף כשהטילו לרס מעות ולקחו
דבמה אחת יתקורו וילמא זה נוטל לפי
מעותיו זה נוטל לפי מעותיו כו':
פסחו פסחו ממח כו'. וקמיין כן הן
חולקין לפי המעות ויחזיקא דשמואל:
ויוו דדיס. שמתליין ויזיזי ישינס
ונתנו ושאלו בהם עד שנעשו חדשים
ויזאין הם בהזאה הלך חולקים
לפי המעות דכל חד מאי דדידי שגיל
אכל אי הומורי יוסר על המשכן
השכר לאחמע: **ויזיזי דנזינס**.
שנפסקה המטבע ואין יוצאת בהזאה
ומי שיש לו מכה בפסיקת רגלו ממחמת
קושר מהם עד מעמליא ליה חלודה
דידיו ויזרמא דידיו כדאמרין
במסכת שבת (דף סה.) יוצאין כסלע
שעל הציתים ומפרס מאי צייתת בת
ארעא. דכיון דשני צעין נוטל כל
אחד כחשניו שטייל אכל אי פסחו
מאה וארבעים וזו זה מפסיק מחלה
זה מחלה ששכר וההפסק לאחמע:
בתנאי הראשונה נשבעת לנשים.
אם שיה טועמת הוציל ואת
ליטול מחלה השבעי לי שלא גבית
משל צעלי כלום דלמא לא משמיר
לי נכסיס כעיוהי כחובתי ואף נשליטת
תתאר כן לנשים ובריבועי נשליטת
אכל הריבועית נפרעת שלא כשבויה.
ובנון שהימומים גדולים וקסבר האי
תנא כי אמרו רבנן? הבא ליפרע
מנכסי ויחזיקם לא יפרע אלא כשבויה
ביתומים קטנים אמרו ולא בגדולים:
אף היא לא ספרת כו'. ובגמ'
מפרש פלוגתאיהו במאי: היו כותן
ויאלום כיוס אחד. כלומר יוצאין

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) [תועמסתא פ"י].
(ב) [לעיל פ"ז, ג] [שם איז
רביא לרב נחמן].

תוספות ר"י

[illegible]

1000